

ВЕЖА
НА
КРАЮ
ЧАСУ

Емі Спаркс

ВЕЖА НА КРАЮ ЧАСУ

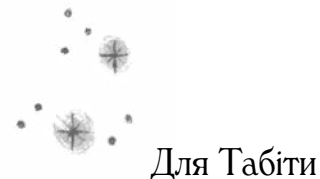
Переклала з англійської
Юлія Підгорна

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

УДК 821.111(410)-31
С 75

Text © 2022 Amy Sparkes
Cover and interior illustrations © 2022 Ben Mantle
Published by arrangement with Walker Books Limited, London.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced,
transmitted, broadcast or stored in an information retrieval system
in any form or by any means, graphic, electronic or mechanical,
including photocopying, taping and recording, without prior
written permission from the publisher

Для Табіти

Спаркс Емі
С 75 Вежа на краю часу [Текст] : повість / Емі Спаркс : пер. з англ.
Юлії Підгорної. – Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. – 320 с.
ISBN 978-966-448-479-1

«Вежа на краю часу» Емі Спаркс – продовження захопливих пригод Дев'ятки та її друзів. Розірвавши прокляття зачаклованого будинку, вони тепер можуть подорожувати світами! Перша зупинка – Чемпіонат із чарівних класиків, місце, де збираються найкращі маги. Переможець чемпіонату зможе потрапити у Вежу на краю часу, де мудрий Питай-камінь відповість на будь-яке питання. Та виникає одна проблема: химерний мандрівний будинок дуже хвилюється перед подорожами і... починає гикати. Із кожним гиканням друзі хаотично стрибають між світами. Невже будинок знову зачарували і подорож на чемпіонат під загрозою? На друзів чекають нові випробування і магічні перешкоди, які їм доведеться подолати разом!

УДК 821.111(410)-31

© Емі Спаркс, текст, 2022
© Бен Ментл, обкладинка
та ілюстрації, 2022
© Юлія Підгорна, переклад
з англійської, 2025
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2025

ISBN 978-966-448-479-1 (укр.)
ISBN 978-1-4063-9532-7 (англ.)

Усі права застережено

*Любі друзі,
Я маю сказати вам дещо важливе.
Дні, проведені в Будинку на краю магії,
були найкращими в моєму житті. Але всяка
подорож має закінчуватися. Навіть найди-
вовижніша.
Я знаю, що ви подбаєте про найдорожче,
що в мене є.
І пригляньте за моєю музичною скринь-
кою. Вона для мене дуже важлива.
Будь ласка, не намагайтеся мене знай-
ти. Ви ж знаєте, що я не люблю прощатися.
Тому я просто вам подякую. За все.*

Якби тиждень тому хтось сказав Дев'ятці, що вона опиниться в магічному будинку разом із чарівником, який полюбляє грати у класики, тролем, одержимим пір'яною мітелкою, і гарячковою, імпульсивною дерев'яною ложкою, вона розсміялася б йому в обличчя. А потім обчистила б його кишені.

І все-таки вона була тут.

Дев'ятка стояла в темному, встеленому сливовим килимом коридорі Будинку на краю магії, біля троля Еріка – який був заввишки з півтори людини і схожий на щось середнє між стовбуром дерева

і моржем – і синьо-білого герба, встановленого коло входу. На гербі були зображені дві палиці, схрещені над великою жабою, з рота якої стирчав рожевий, схожий на ланцюжок язик. Дев'ятка якраз щойно потягнула за язик, відпустила його і...

БА-БАЦ! Дев'ятка відчула, як тілом прокотилася ударна хвиля. Але їй було недостатньо, щоб струсити усмішку з її обличчя.

Утім, коли наступної миті будинок різко перехнябився, її усмішка таки зникла.

Дев'ятка притулилася до вхідних дверей. Її мізки ніби висмоктували з маківки. Усе помчало в незрозумілому напрямку – але, ймовірно, «вгору».

– Леді порядок? – тремтячим голосом спитав Ерік, учепившись за край перил.

Перед очима Дев'ятки на мить спалахнули зірки, а тоді згасли. З'явилося дивне, але заспокійливе відчуття легкості, і дівчинка перевела подих.

– Леді завжди порядок, – рішуче відповіла вона. Тому що, вперше в житті, вона мала б почуватися у повному порядку.

Зникло її колишнє життя крадійки на службі у Гаманса, безсердечного старого ватажка банди з огидними бакенбардами. Зник брудний, переповнений пацюками підвал, в якому вона жила разом з іншими злодюжками. І почалося нове життя у цьому дивному, магічному Будинку.

От тільки тепер Будинки летів... а будинки, взагалі-то, не мають літати. Насправді, що більше вона про це думала, то безглуздішим це здавалося. Проігнорувавши зростаюче відчуття скутості у грудях, вона обхопила рукою дорогоцінну сумку, перекинуту через плече. Це було те, чого вона хотіла, хіба ні? Свобода. Порятунк. Летючий будинок. І вона дуже, дуже сподівалася, що це *не* було помилкою.

– Дім звільнитися! – сказав Ерік.

– Ого-го! – вигукнув чарівник Чудасій, захоплено потираючи руки, і поскакав